

[Bændix.]

en dunkelhed, som tilfældet er, kan man ikke forlange mere besked fra oppositionens side, end man allerede har fået.

Jeg har på nuværende tidspunkt ikke yderligere bemærkninger at gøre.

Guldborg: Selv om jeg også selv ligesom andre er kommet med den bemærkning, at denne diskussion om, hvem der har sagt hvad hvornår, og hvad der er sket tidligere, ikke interesserer så forfærdelig meget uden for denne sal, vil det alligevel være rigtigt efter min opfattelse at svare på et par ting, også af hensyn til vores egen indbyrdes procedure og forståelse.

Jeg vil gøre opmærksom på, at jeg i hvert fald ikke kan se nogen mangel på sammenhæng i de standpunkter, vi har indtaget. Vi har været medansvarlige for et boligforlig i 1966 i fællesskab med de 3 partier, der var med til at slutte det med os. Det blev slutet fra vor side under én ganske bestemt forudsætning: udløb i 1974, overgang til et frit boligmarked, stop for støtten til det sociale byggeri. Alle vore dispositioner, også i vores regeringsperiode, også vedrørende de problemer, der lå vedrørende parcelhuse og disse ting, er truffet under den bestemte forudsætning, at denne aftale blev holdt. Det blev den ikke. Så snart det nye flertal kom til, gav det sig til at sikre sig panter til den kommende forhandling efter bedste system fra overenskomstforhandlinger og efter det system, man benytter, når man regner med, at man i en forhandling har hele magten. Så tager man sine panter, så ændrer man totalt hele forholdet vedrørende de sociale boligselskabers stilling på forhånd, stemmer os ned uden at spørge os, bryder de forudsætninger, vi har haft. En af vore forudsætninger i 1966 var da sandelig, at der kunne komme et frit boligmarked. En af vore klare forudsætninger for vores stilling til parcelhusene i dag, hvor vi siger: nu må vi af med det system, vi må se af få det afviklet så hurtigt, det nu kan lade sig gøre økonomisk, er et frit boligmarked. Hele det

særlige system med parcelhusene hænger jo sammen med huslejeregulering og alt muligt andet, det hænger sammen med krigstidsrestriktionerne. Der er ikke nogen som helst mangel på logik, men det er klart, at hvis socialdemokratiet og SF med et flertal, allerede halvandet år før vi rigtig begynder at forhandle om en samlet langsigtet boligløsning, benytter deres flertal til at lave totalt om på de forudsætninger, som vi har handlet under i 1970 eller 1971, så kan de sagtens komme her og sige: I sagde noget andet her i 1970. Der er ikke noget i vejen med logikken eller sammenhængen i disse ting.

Finansministeren brugte det udtryk heroppefra, at han ikke havde hørt en lyd om, hvad venstre ville med hensyn til parcelhusene. Jeg er glad for, at hr. Svend Jakobsen havde det, og så behøver jeg måske ikke at sige så forfærdeligt meget mere end, at hvis man taler for døde øren, må man finde sig i ikke at blive hørt.

Jeg tror nok, at jeg udtrykkelig har sagt, hvordan det lå, og jeg vil da også gerne igen sige til finansministeren, at jeg mener, at hans vurdering af disse ting er forkert. Man slår om sig med procenter, og det er mægtig godt med procenter, men af hvad? Det er da ikke ligegyldigt, hvad man tager procenterne af. Det, folk spørger om, er jo, hvad tallet bliver, og finansministeren står også pænt heroppe og læser tal op. Det var nogle søde småtal, de lød meget fredeligt, men finansministeren lægger jo ikke tallene sammen. Ejeren af et ganske almindeligt hus her i hovedstadsområdet, der ved den 14. almindelige vurdering er vurderet til 300.000 kr. — og med de vurderinger, vi har i dette område, er det ikke noget mærkeligt hus, og folk, der bor i sådan et hus, behøver ikke at have store indtægter — får ved dette forslag i 1975 en forhøjelse af deres skattepligtige indkomst efter finansministerens egne oplysninger på 3.600 kr., og det giver en merskat på ca. 2.000 kr. Finansministeren klarer det let og elegant ved at tage noget af det i 1974 og noget af det i 1975, og så skal vi andre lægge tallene sam-